

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ 1 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Γ2

ΟΔΗΓΙΕΣ

Στη συνέχεια, σας δίνεται ένα κείμενο που αναφέρεται στο φαινόμενο της παιδικής εργασίας. Αφού το διαβάσετε:

1. Να απαντήσετε στις ερωτήσεις που σας δίνονται. Μπορείτε, αν το επιθυμείτε, να χωριστείτε σε δύο υποομάδες και να μοιράσετε μεταξύ σας τις ερωτήσεις στις οποίες θα απαντήσει η κάθε υποομάδα.
2. Να γράψετε ένα πολύ σύντομο κείμενο το οποίο θα περιλαμβάνει λίγες πληροφορίες για τις ιστορίες των παιδιών και, συνοπτικά, τις απαντήσεις που δώσατε στις ερωτήσεις. Το κείμενο θα αρχίζει έτσι: «Η ομάδα μας ασχολήθηκε με τις περιπτώσεις των... η ιστορία των οποίων έχει ως εξής...», και θα ακολουθούν οι απαντήσεις στις ερωτήσεις.
3. Να ορίσετε μεταξύ σας 1 άτομο για την παρουσίαση του τελικού κειμένου σας. Σε τυχόν ερωτήσεις των άλλων ομάδων μετά την παρουσίασή σας, να είστε έτοιμοι να απαντήσετε όλοι.
4. Ο χρόνος που έχετε στη διάθεσή σας είναι έως το τέλος της διδακτικής ώρας.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΦΑΝΑΡΙΩΝ – ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ (Μετά το 1989)

Τον λένε Βαγγέλη και είναι 12 ετών, από την Αλβανία. Έχει έναν αδελφό, τον Γιάννη, ο οποίος είναι 10 ετών και εργάζονται μαζί, πουλώντας χαρτομάντιλα στα φανάρια. Έχουν έρθει στην Ελλάδα πριν από 5 μήνες μαζί με τους γονείς τους. Ο πατέρας δουλεύει και αυτός όποτε μπορεί, ενώ η μητέρα του δεν δουλεύει. Ο Βαγγέλης, πριν έρθει στην Ελλάδα, πήγαινε σχολείο στην Αλβανία, μέχρι έκτη δημοτικού.

Θα ήθελε να συνεχίσει και εδώ, αλλά λόγω της δουλειάς και της πίεσης του πατέρα του, δεν έχει αυτή τη δυνατότητα. Εδώ στην Ελλάδα τα παιδιά αναγκάστηκαν να αλλάξουν τα ονόματά τους. Έτσι, αργότερα μάθαμε ότι το όνομα του μεγαλύτερου είναι Κοτσιμί, ενώ του μικρού Φλωράν. Κάθε μέρα βγάζουν γύρω στις 5.000 δρχ. και τα δίνουν όλα στον πατέρα τους, ο οποίος τα συγκεντρώνει για να χτίσει σπίτι στην Αλβανία. Ο μικρός μας λέει: «Πολλές φορές οι οδηγοί μου φέρονται άσχημα. Μου μιλούν απότομα, με βρίζουν, με διώχνουν...». Ο ίδιος λέει πως τον ενοχλεί αυτό και στενοχωριέται, αλλά, όπως χαρακτηριστικά μας είπε: «Έχω συνηθίσει. Εξάλλου, για να βγάλω τα λεφτά που πρέπει κάθε μέρα, ώστε να μη φάω ξύλο, πρέπει να τους αφήνω να με προσβάλλουν και να μη λέω και τίποτα».

Με τη σειρά του ο μεγαλύτερος, Κοτσιμί, δηλώνει: «Στο δρόμο με βρίζουν. Μερικές φορές μου παίρνουν τα χαρτομάντιλα και, χωρίς να μου δώσουν χρήματα, φεύγουν». Πολλές φορές λέει, για να συγκεντρώσει τα χρήματα που χρειάζονται, ώστε να μην έχει φασαρίες στο σπίτι, χρειάζεται να δουλεύει όλη μέρα. «Αρχίζω από τις 9 το πρωί. Δεν έχω καθόλου ελεύθερο χρόνο», μας λέει. «Τις περισσότερες φορές είμαι κουρασμένος και κοιμάμαι», συνεχίζει.

Άλλες φορές όμως, όταν και οι δύο έχουν τελειώσει την καθημερινή, κουραστική δουλειά, τα αδέρφια συζητάνε για τα όνειρα και τις επιθυμίες τους. Ο μικρός δεν έχει πολλά όνειρα αλλά εύχεται να μη δουλεύει. Ο μεγάλος ένα μόνο. «Θα ήθελα πολύ να πήγαινα σχολείο για να μάθω, αλλά και για να σταματήσω αυτή τη δουλειά. Περισσότερο όμως θα ήθελα να πηγαίνω σχολείο για να αποκτήσω φίλους και να γίνω ισότιμος με τα άλλα παιδιά». Τώρα νιώθει πως όσοι αγοράζουν από αυτόν το κάνουν από λύπη και όχι από αγάπη.

(Πηγή: Πρόγραμμα που πραγματοποίησε ομάδα του 19ου Γυμνασίου Περιστερίου, στο πλαίσιο του Προγράμματος «Φιλοξενία», το 1999, στο: Σχολείο Χωρίς Σύνορα. Μαθητικά γυμνάσματα στα ανθρώπινα δικαιώματα, του Κέντρου Μελετών και Τεκμηρίωσης της ΟΛΜΕ, εκδ. ΟΕΔΒ)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποια χρονική περίοδο διαδραματίζονται οι ιστορίες αυτές;
2. Ποιες είναι οι ηλικίες των παιδιών που εργάζονται στο κείμενο;
3. Ποια είναι η εθνικότητά τους;
4. Ποιες είναι οι συνθήκες και οι ώρες εργασίας τους;
5. Ποιες ακριβώς είναι οι εργασίες τους;
6. Για ποιους λόγους αναγκάζονται να εργαστούν;
7. Ποιες συνέπειες έχει η εργασία τους για τα ίδια τα παιδιά;